

Arrest

nr. 165204 van 4 april 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 31 maart 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 21 maart 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die loco advocaat Catherine VAN CUTSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : B.

voornaam : K. C.

geboortedatum : 19.06.1997

geboorteplaats : Detsa

nationaliteit : China

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 03.02.2016 asiel in België. Wat haar identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene haar "green book" voor.

Raadpleging van de visa-databank toont aan dat de betrokkene op 30.12.2015 een Schengen-visum aanvraag bij de Poolse consulaire diensten in New Delhi (India). Het visum werd afgeleverd op 06.01.2016 en was geldig voor 16 dagen.

De betrokkene, van Chinese nationaliteit, werd gehoord op 15.02.2016 en verklaarde dat zij China (Tibet) op ongeveer 9-jarige leeftijd in opdracht van haar ouders verliet om te kunnen gaan studeren. Ze verklaarde daar tot 16.01.2016 in Calcutta te zijn verbleven om vervolgens met het vliegtuig naar Polen te reizen. Ze verklaarde dat ze dit deed met een vals paspoort met een Pools visum op naam van N. J.. De betrokkene verklaarde diezelfde dag nog met het vliegtuig te zijn doorgereisd naar Duitsland om daar tot 23.01.2016 te verblijven. Ze verklaarde vervolgens met de trein naar België te zijn doorgereisd om er op 03.02.2016 asiel te vragen.

Op 29.02.2016 werd een overnameverzoek gericht aan de Poolse instanties die op 10.03.2016 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor overname van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat ze voor België koos omdat ze er een tante en nicht heeft wonen. De betrokkene gaf tijdens haar verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Polen omdat ze er niemand kent en ze hier in België haar tante en nicht kent. Ze verklaarde bij haar nicht in te wonen en dat haar tante haar daar al een aantal keer kwam bezoeken.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Zoals vermeld, verklaarde de betrokkene in België verblijvende familieleden te hebben. Ze gaf aan dat ze inwoont bij haar ongeveer 29 jarige nicht, D. L., die het statuut van erkend vluchteling heeft. Ze verklaarde daarnaast dat ook haar tante, T. L. genaamd, zich in België zou bevinden.

Betreffende het verblijf in België van de nicht en de tante van de betrokkene merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende nicht en tante van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 -de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het

land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We merken op dat de nicht en tante van de betrokkene niet onder het toepassingsgebied van de voormelde artikels vallen.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van nonrefoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen stemde op 10.03.2016 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. De betrokkene zal na overdracht in Polen een asielaanvraag kunnen indienen en deze aanvraag zal door de Poolse instanties op haar merites worden beoordeeld. Polen kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We verwijzen naar het rapport over Polen, opgesteld door medewerkers van de Poolse NGO Helsinki Foundation for Human Rights en uitgegeven in het kader van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Karolina Rusilowicz, Maja Tobiasz en Ewa Ostazewska, "Asylum Information Database - National Country Report - Poland", up-to-date tot 13 november 2015; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen (AIDA-rapport, pagina 24, alinea 2). Er zijn ons inzien derhalve geen redenen om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Polen en in wiens geval Polen zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van haar in België ingediende asielaanvraag geen toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat zij niet de aan haar hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet

voorziene bijstand en opvang zal krijgen. In het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien deze een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 62, alinea 1). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen vanzelfsprekend in detentie zal worden geplaatst. Asielzoekers hebben recht op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 43, alinea 1 en 2). Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers. We zijn dan ook van oordeel dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het loutere feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de opvang en behandeling van asielzoekers niet zwaarwichtig genoeg zijn om tot het besluit te komen dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te kennen. We wensen er op te wijzen de betrokkene in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Poolse autoriteiten (4).”

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde

verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17.1 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM, van de artikelen 4, 18 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3.2.1.1. Het eerste middelonderdeel is gericht tegen het motief dat betrekking heeft op de vermeende familiale banden die verzoekster in België zou hebben. Verzoekster citeert dit motief en stelt daar tegenover wat volgt:

“ALORS QUE, l'article 17(1) du règlement Dublin III stipule :

« Article 17

Clauses discrétionnaires

1. Par dérogation à l'article 3, paragraphe 1, chaque État membre peut décider d'examiner une demande de protection internationale qui lui est présentée par un ressortissant de pays tiers ou un apatride, même si cet examen ne lui incombe pas en vertu des critères fixés dans le présent règlement.
»

Que les articles 1 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs impose que cette motivation permette non seulement au destinataire de l'acte de comprendre les raisons qui ont amené l'autorité à adopter celui-ci, mais doit aussi permettre au juge saisi de contrôler l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs exprimés. Si cette loi n'impose pas à l'autorité de fournir les motifs de ses motifs, elle serait vidée d'une bonne part de sa substance si, plutôt que de devoir exposer l'ensemble du raisonnement qui l'a conduite à prendre telle ou telle décision, l'autorité pouvait se borner à en énoncer uniquement certains fragments, et ainsi à ne donner aux personnes concernées par la mesure en cause qu'une idée incomplète et imprécise des raisons qui ont déterminé son adoption (C.E., arrêt n° 222.286 du 29 janvier 2013) ;

Que l'exigence de motivation formelle d'un acte administratif est proportionnelle au caractère discrétionnaire du pouvoir d'appréciation de l'auteur de cet acte; qu'au plus ce pouvoir est large, au plus la motivation se doit d'être précise et doit refléter et justifier les étapes du raisonnement de l'autorité (C.E., arrêt n° 154.549 du 6 février 2006).

Que le champ d'application de l'article 17(1) du Règlement 604/2013 n'est pas limité par la nature ou la proximité du lien familial qui existe entre le demandeur et les membres de sa famille présents en Belgique ;

Qu'à plus forte raison, cette disposition n'exige même pas la présence en Belgique de membres de la famille du demandeur ;

Que la requérante ne peut donc pas comprendre la motivation selon laquelle « Wij merken op dat de nicht en tante van betrokkene niet onder het toepassingsgebied van de voormelde artikels vallen » ni en quoi cela justifie qu'il ne soit pas fait application de cette disposition au cas d'espèce ;

Que de plus refuser d'appliquer l'article 17(1) du Règlement 604/2013 au motif que la situation de la requérante ne relève pas du champ d'application d'autres dispositions (en l'occurrence les articles 9, 10 ou 16 du Règlement 604/2013) viderait cette disposition de toute sa substance ;

Qu'en effet, le but de cette disposition est de permettre aux États membres de se déclarer responsable dans les hypothèses où aucune disposition du Règlement 604/2013 ne leur impose de se déclarer responsable de l'examen de la demande d'asile, étant entendu que la partie adverse exerce en cette matière une compétence discrétionnaire ;

Qu'il revient donc à l'autorité responsable d'examiner l'ensemble des éléments de la cause qui lui est soumise pour prendre sa décision ;

Que c'est d'autant plus le cas que l'article 17(1) du Règlement 604/2013 relève du pouvoir discrétionnaire de la partie adverse, ce qui impose une motivation d'autant plus précise justifiant les étapes du raisonnement de l'autorité ;

Que par ailleurs, il ressort du dossier administratif que la requérante souhaite que la Belgique se déclare responsable du traitement de sa demande d'asile en raison de la présence de membres de sa famille en Belgique bénéficiant d'une protection internationale (pièces 5 et 6) ;

Que le dossier administratif fait également apparaître qu'elle a élu domicile chez sa cousine, qu'elle déclare habiter avec elle et que sa tante vient régulièrement leur rendre visite, ce que ne conteste pas la partie adverse ;

Que la cousine de la requérante confirme par ailleurs qu'elles habitent ensemble (pièce 6) ;

Que la partie adverse se contente d'opposer une pétition de principe selon laquelle l'article 17 ne serait pas applicable, sans examiner la demande au regard des circonstances précises de la cause qui lui est soumise ;

Que dans cette mesure la décision attaquée viole les articles 1 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 précitée et le principe de bonne administration en ce qu'il se décline en une obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments du dossier ;

Que le moyen est sérieux ;

Que, de plus, la situation de la requérante soulève une question au regard de l'article 8 de la Convention européenne des Droits de l'homme, qui se lit comme suit :

« Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

Que pour que cette disposition soit applicable il faut en premier lieu établir l'existence d'une vie familiale ;

Que cette disposition ne protège pas uniquement les relations entre personnes mariées ou entre leur enfants et leurs parents mais dépasse la réalité juridique et peut concerner des parents proches, des concubins, des enfants adoptés et que l'existence ou non d'une vie familiale doit être déterminée de manière casuistique en prenant en considération tous les éléments de la cause, tels que l'existence d'une cohabitation, la fréquence des contacts, la contribution à l'entretien et toute autre situation de dépendance ;

Qu'à cet égard, ni la cohabitation ni la régularité des contacts entre la requérante et les membres de sa famille résidant en Belgique ne sont contestés ;

Que de plus, sa tante, Tsering Lhamo entretient un lien privilégié avec la requérante, ce dont elle témoigne dans un courrier électronique envoyé au conseil de la requérante (pièce 4) :

« I am a family member of kalsang Choesto. I hereby beg the state that I have been looking after her since 2006. To this innocent girl, I am everything (mom or dad). Even though, I know an do heartedly follow Belgium's rule. yet, lcalled her here in Belgium this year. Since I have been looking after her for decades. She have no one to lean on. (...) »

Traduction libre : « Je suis un membre de la famille de Kalsang Coesto. Par la présente je supplie l'État parce que je m'occupe d'elle depuis 2006. Je suis tout (père et mère) pour cette fille innocente. Même si je connais et respecte intensément les règles belges, je l'ai appelée en Belgique cette année. Comme je m'occupe d'elle depuis des décennies. Elle n'a personne pour la soutenir. »

Que par ailleurs, cette même tante a remis une attestation manuscrite avec une copie de sa carte d'identité (pièce 5) dans laquelle elle déclare :

« (...) I'm looking for her like her mother so I would like to kindly request dont send back to Poland, she came in Belgium as she have lots of relatives (...) »

Traduction libre : « Je m'occupe d'elle comme (si j'étais) sa mère donc je voudrais demander gracieusement de ne pas la renvoyer en Pologne, elle est venue en Belgique parce qu'elle y a beaucoup de membres de sa famille. »

Que de plus, cette même tante lui a fourni une aide financière dans son pays d'origine, via des réseaux informels d'envoi d'argent, si bien qu'elle ne peut pas présenter de documents à ce sujet ;

Que par ailleurs, la cousine de la requérante remet également une attestation (pièce 6) dans laquelle elle déclare :

« She came here at Belgium becasue of me and she has one aunty called tsering Lhamo just looking for us. She came here also she is living in my house like family so really I am so concern about her also she is so young »

Traduction libre : « Elle est venue ici en Belgique à cause de moi et du fait qu'elle y a aussi une tante appelée tsering Lhammo qui s'occupe de nous. Elle est venue ici et elle habite également dans ma maison, comme une famille, alors vraiment je suis très inquiète pour elle aussi parce qu'elle est si jeune ».

Que par ailleurs, elle a également d'autres membres de sa famille en Belgique (pièces 9 à 11) ;

Qu'il ressort de l'ensemble de ces éléments que les relations qu'entretient la requérante avec sa cousine et sa tante relèvent de la vie familiale protégée par l'article 8 de la CEDH ;

Que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka c./ Belgique, § 83), d'une part, et que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part ;

Qu'il revient en conséquence à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance (en ce sens voy. l'arrêt 123.339 du 29 avril 2014 rendu par Votre Conseil) et que la partie adverse se doit de procéder à une balance des intérêts en présence dont le résultat dépend de la situation des personnes concernées et de l'intérêt général ;

Qu'à cet égard, il y a lieu de tenir compte de l'impossibilité de poursuivre la vie familiale protégée dans le pays de renvoi, à savoir la Pologne ; qu'en tant que ressortissant de pays tiers bénéficiant d'une protection internationale en Belgique, ni la tante ni la cousine de la requérante ne bénéficient d'un droit de séjour de plus de 3 mois en Pologne ni de la possibilité légale d'en obtenir un ;

Qu'il y a lieu de tenir compte également de l'intensité des liens qui unissent la requérante à sa tante et à sa cousine en Belgique et qui sont établis par ses déclarations reprises au dossier administratif, la cohabitation effective avec sa cousine et les pièces rédigées par la cousine et la tante de la requérante jointes à la présente requête (pièces 4 à 6) ;

Que même si elle n'est plus légalement un mineur d'âge, il faut également tenir compte du jeune âge de la requérante : née le 19.06.1997, elle est âgée d'à peine 18 ans aujourd'hui ;

Que de plus, il faut aussi prendre en considération le fait qu'elle ne connaît personne en Pologne et qu'elle n'a aucun membre de la famille qui y réside, contrairement à la Belgique ;

Que la partie adverse n'a procédé à aucune analyse de la conformité de la décision avec le prescrit de l'article 8 CEDH ;

Que, en particulier, la partie adverse n'expose pas en quoi elle estime que l'intérêt de l'État d'éloigner la requérante vers la Pologne prévaut dans le cas d'espèce sur celui de la requérante de voir sa vie familiale protégée, compte tenu des circonstances spécifiques du cas d'espèce ;

Que le moyen est sérieux ; »

2.3.2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 17.1, eerste lid van de Dublin III-Verordening luidt als volgt :

"1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht."

Verzoekster betoogt in essentie dat het niet opgaat dat de verwerende partij, om te verantwoorden waarom zij de soevereiniteitsclausule niet toepast, verwijst naar de niet toepasbaarheid van de andere

bepalingen van de Dublin III-Verordening, nu deze clausule precies toelaat om buiten de in de Verordening bepaalde voorwaarden alsnog een asielaanvraag te behandelen op grond van de discretionaire bevoegdheid van de betrokken lidstaten. Het komt de verwerende partij toe om de voorliggende elementen nauwkeurig te onderzoeken in het licht van deze bepaling en daarover uitgebreid te motiveren, zo stelt verzoekster nog. Zij wenst dat haar asielaanvraag in België wordt behandeld omdat zij hier familieleden heeft die werden erkend als vluchteling en verwijst naar de specifieke omstandigheden waarin zij zich bevindt, om te concluderen dat de verwerende partij die niet met de nodige zorgvuldigheid heeft onderzocht en er niet adequaat over heeft gemotiveerd.

Uit de bewoordingen van artikel 17.1, eerste lid van de Dublin III-verordening vloeit geen verplichting voort, doch enkel een mogelijkheid voor de Belgische asielinstanties om een aanvraag, in weerwil van de erin opgenomen criteria, zelf te behandelen.

Verzoekster stelt dan wel dat de bestreden beslissing niet met de nodige zorgvuldigheid is genomen, maar toont dit op het eerste gezicht geenszins aan: de elementen waarnaar zij verwijst – zij woont bij haar nicht, die erkend vluchteling is, en krijgt daar bezoek van haar tante – werden wel degelijk door de verwerende partij betrokken bij de totstandkoming van de beslissing.

Voorts is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij dat zij verwijst naar de verschillende bepalingen die werden opgenomen in de Dublin III-Verordening met het oog op de bescherming van de familiale belangen, in het bijzonder voor personen met een bepaalde kwetsbaarheid (artikel 16.1), dat zij vaststelt dat verzoekster niet onder deze criteria valt en dat zij daarop beslist geen gebruik te maken van de discretionaire bevoegdheid die is voorzien in artikel 17.1, eerste lid, stellende dat de loutere aanwezigheid van familieleden dus niet leidt tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule, net zomin als de wens van verzoekster om in België te kunnen verblijven.

Waar verzoekster zich gegriefd voelt omdat de verwerende partij, om het gebruik van de soevereiniteitsclausule af te wijzen, verwijst naar het niet voldaan zijn aan de criteria van de andere bepalingen waardoor zij volgens de verwerende partij artikel 17.1 volledig uitholt, kan zij niet worden gevolgd: het kan de verwerende partij immers niet ten kwade worden geduid dat zij van oordeel is dat de criteria volstaan om de nodige bescherming te verlenen aan de familiale banden.

Verzoekster betoogt verder dat de vraag moet worden gesteld naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.*

Echter, zij toont niet aan dat zij überhaupt een gezins- of familieleven heeft ontwikkeld met haar tante en haar nicht. De stukken die zij bij haar verzoekschrift heeft gevoegd doen daaraan geen afbreuk: de verklaringen van verzoeksters tante, die stelt dat zij sinds 2006 voor haar zorgt als een moeder, dat zij haar steeds officieel heeft ondersteund doch dat niet kan bewijzen omdat dat via informele kanalen gebeurde en dat zij op niemand anders kan steunen, zijn niet van aard om daar anders over te doen denken. Verzoekster is meerderjarig en verklaarde van 2006 tot 16 januari 2016 in Calcutta te hebben verbleven, en is pas, via Polen en Duitsland, in België gearriveerd op 3 februari 2016. Bovendien is het verzoeksters tante, die beweert al voor haar te zorgen als een moeder sedert 2006, terwijl nu blijkt dat zij niet eens bij die tante inwoont, maar bij een nicht. Ten slotte blijkt ook dat verzoekster verklaarde dat zij van haar ouders de opdracht had gekregen om naar India te gaan om er naar school te gaan en dat haar ouders haar het geld voor de smokkelaar vanuit Tibet hebben toegestuurd toen zij nog in India verbleef, zodat de verklaring van haar tante, dat verzoekster op niemand anders kan steunen, geen steek houdt.

Gelet op al deze gegevens is niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster een beschermenswaardige gezins- of familieband heeft met haar tante en haar nicht, of, bij uitbreiding, met andere in België

verblijvende familieleden. Ze kan zich dan ook niet beroepen op artikel 8 van het EVRM. Het feit dat zij in Polen niemand zou kennen, doet daaraan geen afbreuk.

Het eerste middelonderdeel is niet ernstig.

2.3.2.2.1. Het tweede middelonderdeel is gericht tegen het motief aangaande de beoordeling van de situatie van asielzoekers in Polen. Het wordt als volgt uiteengezet:

« ALORS QUE cette motivation est tout à fait insuffisante et ne peut satisfaire la requérante ;

Que l'article 3 de la CEDH dispose que « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants » ;

Que cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (jurisprudence constante: voir p.ex. Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 218) ;

Que les exigences de l'article 3 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83) ;

Que la Cour EDH a déjà considéré que l'éloignement d'un étranger par un État membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un État contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire qu'il courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumise à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH ;

Que dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (voir : Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence ; Cour EDH 26 avril 2005, Musli/Turquie, § 66) ;

Qu'afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, il y a lieu de se conformer aux indications données par la Cour EDH ;

Que à cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 78 ; Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Italie, §§ 128-129 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 108 in fine) ;

Que en ce qui concerne l'examen de la situation générale dans un pays, la Cour EDH attache souvent de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'organisations internationales indépendantes (voir p.ex. : Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §§ 347 et 348; Cour EDH 5 juillet 2005, Said/Pays Bas, § 54 ; Cour EDH 26 avril 2005, Müslim/Turquie, § 67 ; Cour EDH 15 novembre 1996, Chahal/Royaume-Uni, §§ 99 et 100) ;

Qu'en ce qui concerne l'examen des circonstances propres au cas de la partie requérante, la Cour EDH a jugé que le risque invoqué présente un caractère individualisé dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable (voir Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 359 in fine) ;

Que par ailleurs, la Cour européenne des droits de l'homme considère, dans une jurisprudence constante (voir, par exemple, arrêts Soering du 7 juillet 1989 et Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga c/ Belgique du 12 octobre 2006), que « Pour tomber sous le coup de l'article 3 [de la CEDH], un mauvais traitement doit atteindre un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative par essence; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la nature et du contexte du traitement, ainsi que de ses modalités d'exécution, de sa durée, de ses effets physiques ou mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge, de l'état de santé de la victime » ;

Que par ailleurs, la Cour EDH a également déduit des obligations procédurales de l'article 3 de la CEDH, notamment celle de mener un examen approfondi d'assurer l'application effective des lois qui

interdisent la torture et les peines et traitements inhumains ou dégradants et que toute carence dans cet examen affaiblissant sa capacité à établir les circonstances de l'affaire risque de faire conclure qu'il ne répond pas à la norme d'effectivité requise (voir par analogie Cour EDH, Grande Chambre, Bouyid c/ Belgique, 28 septembre 2015, §§ 117 et 120) ;

Que cela correspond en outre à l'obligation déduite du Règlement 604/2013 d'examiner si le transfert envisagé ne comporte pas le risque d'exposer la personne transférée à un traitement contraire à l'article 3 de la CEDH ou à l'article 4 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;

Que l'obligation d'examen minutieux et attentif des données en sa possession qui doit être effectué par l'administration s'oppose à toute lecture partielle des rapports internationaux qui sont à sa disposition ;

Que le principe de minutie et de soin impose à la partie adverse à bien préparer sa décision ;

Que le principe de bonne administration en ce qu'il se décline sous la forme de l'obligation de prendre en considération tous les éléments du dossier oblige la partie adverse à faire une analyse complète de la demande, sans occulter certains éléments du dossier, et d'en faire une analyse rigoureuse ;

Que la partie adverse a l'obligation, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la requérante dans le pays de destination, à savoir la Pologne, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante ;

Qu'en conséquence, indépendamment du fait que la Pologne soit signataire de la CEDH et un membre de l'Union européenne respectant en principe la législation européenne, la partie adverse n'est pas dispensée d'examiner la mesure dans laquelle les droits de la partie requérante sont ou ne sont pas effectifs et le risque de traitements inhumains et dégradants contraires à l'article 3 de la CEDH qui en découle ;

Que la partie adverse a l'obligation de s'informer quant à la situation en Pologne et de l'analyser au regard de l'article 3 de la CEDH ;

Que c'est d'autant plus le cas que la partie adverse reconnaît elle-même qu'on ne peut considérer qu'il n'existe aucun problème en Pologne ;

Que dans le cas d'espèce la décision attaquée se réfère au rapport AIDA, page 24 alinéa 2 pour conclure que les personnes transférées en Pologne ont accès à la procédure d'asile ;

Que cependant, ce même rapport précise (p. 25) que :

« Asylum seekers returned under the Dublin procedure are considered economic migrants rather than persons in need of international protection. The main argument raised in negative decisions is that an asylum seeker tried to improve their economic status instead of accepting the protection guaranteed by the first safe country they entered (irrespective of what the reasons for leaving Poland for another Member State were). »

Traduction libre : Les demandeurs d'asile sous procédure Dublin sont considérés comme des migrants économiques plutôt que des personnes en besoin d'une protection internationale. L'argument principal invoqué dans les décisions négatives est que le demandeur d'asile a tenté d'améliorer sa situation économique au lieu d'accepter la protection garantie par le premier pays sûr dans lequel il est entré (sans tenir compte de quelles étaient les raisons de quitter la Pologne pour un autre État membre).

Qu'une telle pratique établit que la demande d'asile de la requérante sera examinée avec un a priori négatif et que ces informations ne permettent pas d'exclure l'existence d'un risque qu'en cas de renvoi vers la Pologne la requérante n'ait pas accès à une procédure d'asile équitable lui permettant d'obtenir une protection internationale en cas de besoin ;

Qu'à tout le moins, sous le volet procédural de l'article 3 de la CEDH, cette information aurait du pousser la partie adverse à prendre plus de renseignements sur les conséquences de cette pratique ;

Qu'à défaut pour elle de l'avoir fait, le conseil de la requérante a tenté de s'informer auprès de l'organisation ayant rédigé le rapport AIDA afin de mieux comprendre cette pratique et les

conséquences de celles-ci, entre autres si elle repose sur une base légale et s'il existe des statistiques sur le taux de reconnaissance des personnes qui ont été transférées vers la Pologne en application du Règlement Dublin III, ceci afin de tenter d'objectiver le risque couru par la requérante de ne pas avoir accès à une procédure d'asile équitable (voir pièces 7 et 8) ;

Qu'en effet, s'il devait apparaître qu'aucune personne n'a obtenu de protection internationale après avoir été transférée en Pologne, cela renforcerait le risque encouru par la requérante ;

Que dans une telle hypothèse cela permettrait de renverser la présomption selon laquelle la Pologne respecte le principe de non refoulement et, en conséquence d'un défaut d'examen équitable de la demande de protection internationale, d'établir l'existence d'un risque pour la requérante d'être éloignée vers un pays tiers où elle risque de subir des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH et 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;

Ceci permettrait également d'établir le risque de la violation de l'article 18 et 19.2 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne qui se lisent comme suit :

« Article 18

Droit d'asile

Le droit d'asile est garanti dans le respect des règles de la convention de Genève du 28 juillet 1951 et du protocole du 31 janvier 1967 relatifs au statut des réfugiés et conformément au traité instituant la Communauté européenne.

Article 19

Protection en cas d'éloignement, d'expulsion et d'extradition

(...)

2. Nul ne peut être éloigné, expulsé ou extradé vers un État où il existe un risque sérieux qu'il soit soumis à la peine de mort, à la torture ou à d'autres peines ou traitements inhumains ou dégradants. »

Que malheureusement, aucune suite n'a été réservée aux questions posées par le conseil de la requérante ;

Que cela n'enlève cependant rien au fait qu'il revient en principe à l'autorité de mener cet examen et au besoin de rassembler les informations nécessaires pour évaluer le risque encouru en cas de transfert vers la Pologne ;

Que c'est d'autant plus le cas qu'elle dispose de bien plus de moyens que la requérante pour s'informer de cette pratique et peut s'adresser directement aux autorités pour obtenir les informations, notamment statistiques, permettant de répondre à ces questions cruciales ;

Que de plus, la partie adverse s'appuie sur le rapport AIDA (p. 62 alinéa 2) pour estimer qu'il n'existe pas de risque systématique de détention des demandeurs d'asile ;

Que cependant, la question qui doit être examinée est celle d'une pratique systématique de détention pour les demandeurs d'asile éloignés vers la Pologne sur la base du Règlement 604/2013 ;

Qu'à cet égard les seules informations disponibles dans le rapport AIDA (p. 62) sont les suivantes :

« No data was made available by the SG for the legal grounds for detention. Generally it can be said that the use of specific grounds depends on the particular centre – e.g. the majority of asylum seekers placed in detention in Ketrzyn are those returned to Poland within the Dublin proceedings. In this case, the basis is irregular border crossing while leaving Poland. »

Que ces informations ne permettent pas d'exclure l'existence d'un risque qu'en cas de renvoi vers la Pologne la requérante soit détenue sur la base d'une pratique systématique de détention des personnes renvoyées en application du Règlement 604/2013 ;

Qu'à tout le moins cette information aurait du pousser la partie adverse à prendre plus de renseignements sur les conséquences de cette pratique ;

Qu'à défaut pour elle de l'avoir fait, le conseil de la requérante a tenté de s'informer auprès de l'organisation ayant rédigé le rapport AIDA afin de mieux comprendre cette pratique et les conséquences de celles-ci et s'il existe des statistiques sur la proportion des personnes renvoyées en Pologne qui sont détenues, ceci afin de tenter d'objectiver le risque couru par la requérante d'y être victime d'une détention (voir pièces 7 et 8) ;

Que malheureusement, aucune suite n'a été réservée aux questions posées par le conseil de la requérante ;

Que cela n'enlève cependant rien au fait qu'il revient en principe à l'autorité de mener cet examen et au besoin de rassembler les informations nécessaires pour évaluer le risque encouru en cas de transfert vers la Pologne ;

Que c'est d'autant plus le cas qu'elle dispose de bien plus de moyens que la requérante pour s'informer de cette pratique et peut s'adresser directement aux autorités pour les informations, notamment statistiques, permettant de répondre à ces questions cruciales ;

Que ceci est d'autant plus crucial que le rapport 2015-2016 d'Amnesty International souligne le recours disproportionné par la Pologne de la détention des migrants et de demandeurs d'asile (disponible en ligne via le lien suivant : <http://www.refworld.org/country,,,POL,,56d05b214d,0.html>) :

« Authorities continued to use detention disproportionately for migrants and asylum-seekers. In September, the European Court of Human Rights communicated the case Bistieva v. Poland to the government. The applicant argued that the authorities' decision to detain her and her three children, while waiting for the decision regarding their asylum claims, had violated their rights to private life and to liberty and security. »

Traduction libre : Les autorités ont continué à utiliser la détention de manière disproportionnée pour les migrants et les demandeurs d'asile. En septembre, la cour européenne des droits de l'homme a communiqué l'affaire Bistieva c/ Pologne au gouvernement. Le requérant invoque le fait que la décision des autorités de la détenir elle et ses trois enfants, alors qu'elle attend une décision quant à sa demande d'asile, a violé son droit à la vie privée, à la liberté et à la sécurité ».

Que cette information est de nature à confirmer que le risque de violation de l'article 5 de la CEDH est bien réel en cas de renvoi en Pologne d'un demandeur d'asile transféré sur la base du règlement 604/2013 ;

Qu'à tout le moins, ce risque aurait du faire l'objet d'un examen plus approfondi par la partie adverse ;

Que les informations contenues dans les rapports cités par la partie adverse démontrent une situation délicate en Pologne en ce qui concerne l'effectivité de la procédure d'asile et le risque de détention et justifie que l'examen du dossier de la requérante soit mené avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins un examen complet, rigoureux et actualisé des informations sur lesquelles se fonde la partie adverse pour prendre sa décision (voir par analogie l'arrêt n° 147.792 du 16 juin 2015 de Votre Conseil) ;

Que de plus, la partie adverse n'a pas tenu compte des circonstances particulières de la requérante qui est une femme seule et particulièrement jeune, et qu'elle présente donc une vulnérabilité aggravée ;

Que l'ensemble des développements démontre que la partie adverse s'est livrée à une lecture partielle des informations à sa disposition, ce qui est contraire au principe de soin et de minutie et au principe de bonne administration en ce qu'il se décline comme une obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments du dossier et d'en faire une analyse rigoureuse ;

Qu'en conséquence la décision attaquée viole l'article 3, à tout le moins sur son volet procédural ;

Que le moyen est sérieux ; »

2.3.2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds herhaaldelijk geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of

had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het 'verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter "ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest" (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling. Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende: "Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat." Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. Eveneens zal een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III verordening verhinderd worden indien op individuele gronden ernstig moet gevreesd worden voor en met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaken Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013 of Tarakhel c Suisse (nr. 29217/12) van 4 november 2014, blijkt dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde in het eerstvermelde arrest dat: "*The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court*

assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II). 95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine)."

Meer specifiek in het arrest Tarakhel stelt het Hof aangaande deze minimale hardheid in § 94: *"l'appréciation de ce minimum est relative; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime ; »*

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen of de elementen specifiek aan het profiel van verzoeker (zoals het geslacht, de duur van de behandeling en de mentale en lichamelijke effecten ervan, de gezondheidstoestand) moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers in het algemeen of de asielzoeker in het bijzonder die aan deze lidstaat worden/wordt overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan/ ondergaat in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij verzoeker.

Verzoekster wijst erop dat uit het AIDA-rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders eerder als economische migranten worden beschouwd omdat zij zich niet hebben verzekerd van de bescherming van het eerste land van binnenkomst. Haar aanvraag zal dus al bezwaard zijn met dit negatieve element en er valt dus niet uit te sluiten dat zij in Polen het risico loopt dat zij zich niet zal kunnen beroepen op een volwaardige toegang tot de asielprocedure. De verwerende partij had überhaupt, in het licht van deze informatie, verdere inlichtingen moeten inwinnen aangaande de gevolgen van deze praktijk; zij heeft, als overheid, makkelijker toegang tot bepaalde gegevens. Verzoeksters raadsman heeft zelf tevergeefs geprobeerd informatie in te winnen.

Verder betoogt verzoekster dat de verwerende partij uit het AIDA-rapport afleidt dat asielzoekers niet systematisch in een detentiecentrum terecht komen. De vraag die echter moet worden gesteld is hoe dat zit met asielzoekers die in het kader van de Dublinverordening naar Polen worden teruggestuurd. Zij wijst daarvoor naar p 62 van het AIDA-rapport en stelt dat niet kan worden uitgesloten dat zij bij overdracht het slachtoffer zal worden van de systematische praktijk van detentie van Dublinterugkeerders. In ieder geval had de verwerende partij –die als overheid een grotere toegang heeft tot informatie- zich daarover verder moeten bevragen. Verzoeksters raadsman heeft wel gepoogd om daarover meer informatie te krijgen, maar is daarin niet geslaagd. Echter, de vraag naar bijkomend onderzoek klemmt des te meer nu uit het rapport van Amnesty International blijkt dat Polen disproportioneel veel asielzoekers en migranten opsluit. Het EHRM heeft Polen veroordeeld voor het opsluiten van een asielzoekster en haar kinderen. Een schending van artikel 5 van het EHRM is dan ook reëel. Bovendien heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met het kwetsbare profiel van verzoekster, als jonge vrouw.

Uit het AIDA-rapport dat door de verwerende partij werd gehanteerd blijkt in het algemeen dat er geen informatie is aangaande obstakels in de asielprocedure voor Dublinterugkeerders. Verzoekster citeert uit een passage uit het bedoelde rapport waarin wordt gesteld dat Dublinterugkeerders niet zelden worden beschouwd als economische migranten, omdat zij zich niet in het eerste mogelijke land onder internationale bescherming hebben gesteld. Uit de bedoelde passage, in het licht van het geheel aan informatie, blijkt in eerste instantie geen beperking in de toegang tot de asielprocedure. Verder blijkt uit het rapport dat Dublinterugkeerders recht hebben op de beroepsmogelijkheden die open staan tegen negatieve beslissingen inzake een asielaanvraag en toont verzoekster derhalve niet aan dat zij zich niet in rechte zou kunnen verzetten tegen dit argument. Uit het rapport blijkt, ten slotte, hoegenaamd niet dat Dublinterugkeerders om de voormelde reden nooit enige kans zouden hebben op een vorm van internationale bescherming door de Poolse autoriteiten. Verzoekster toont derhalve niet aan dat er in Polen een systematische praktijk zou bestaan die ertoe zou leiden dat Dublinterugkeerders kansloos zouden zijn wanneer zij internationale bescherming vragen, om reden dat zij worden beschouwd als economische migranten. Evenmin toont zij aan dat zij persoonlijk een reëel risico loopt op dat vlak. Gelet op de informatie uit het AIDA-rapport en de afwezigheid van argumenten die daar anders over

zouden kunnen doen denken, toont zij evenmin aan dat de verwerende partij bijkomend had moeten onderzoeken en motiveren.

Voorts, waar verzoekster probeert aan te tonen dat zij, als Dublinterugkeerder in een detentiecentrum zal terechtkomen, moet het volgende worden vastgesteld:

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“In het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien deze een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 62, alinea 1). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen vanzelfsprekend in detentie zal worden geplaatst. Asielzoekers hebben recht op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 43, alinea 1 en 2). Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers. We zijn dan ook van oordeel dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen.”

Verzoekster wijst op de volgende passage uit hetzelfde AIDA-rapport:

“No data was made available by the SG for the legal grounds for detention. Generally it can be said that the use of specific grounds depends on the particular centre – e.g. the majority of asylum seekers placed in detention in Ketrzyn are those returned to Poland within the Dublin proceedings. In this case, the basis is irregular border crossing while leaving Poland.”

In deze passage wordt enkel in gesteld dat in één van de centra, met name in Ketrzyn, de meerderheid van asielzoekers Dublinterugkeerders zijn. Ze geeft echter niet aan dat er sprake is van een systematische praktijk van detentie van Dublinterugkeerders, en verzoekster toont niet aan dat zij persoonlijk een reëel risico loopt op een detentie die in strijd zou zijn met artikel 3 of artikel 5 van het EVRM. De verwijzing naar een passage uit het rapport van Amnesty International, door verzoekster, doet daaraan geen afbreuk:

« Authorities continued to use detention disproportionately for migrants and asylum-seekers. In September, the European Court of Human Rights communicated the case Bistieva v. Poland to the government. The applicant argued that the authorities' decision to detain her and her three children, while waiting for the decision regarding their asylum claims, had violated their rights to private life and to liberty and security. »

Uit deze algemene bewoordingen blijkt echter geen systematische praktijk, en bovendien moet erop worden gewezen dat de zaak Bistieva betrekking had op een alleenstaande vrouw met minderjarige kinderen, hetgeen in casu niet het geval was. Verzoekster poogt dan wel aan te tonen dat zij evenzeer een kwetsbaar profiel heeft, omdat zij een jonge vrouw is, maar dat kan in casu bezwaarlijk worden aangenomen, gelet op haar verklaringen dat zij reeds sedert haar negende levensjaar zonder haar ouders naar India is getrokken en steeds zelfstandig heeft geleefd en gereisd.

Het tweede middelonderdeel is niet ernstig.

2.3.2.2. Samenvattend moet dan ook worden gesteld dat verzoekster op het eerste gezicht niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan bij het beoordelen van haar dossier en de totstandkoming van de bestreden beslissing, en al evenmin dat zij op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de stukken van het dossier, met artikel 17.1 van de Dublin III-verordening) of de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM en de daarmee corresponderende artikelen 4, 18 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie heeft geoordeeld dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013, of dat zij daarover niet afdoende heeft gemotiveerd.

2.3.3. Het enig middel is niet ernstig. Derhalve is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde waaraan moet worden voldaan opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen worden bevolen. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. VAN HULLEBUS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN HULLEBUS

A. WIJNANTS